

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/285/2018
Identifikačné číslo spisu: 5113210055
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5113210055.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. Z., bytom P. XXX, XXX XX D. P., zastúpeného obchodnou spoločnosťou STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Celestín Stehura, proti žalovaným 1/ U. M., bytom XXX XX D. E. D. XXXX, 2/ J. Z., bytom XXX XX D. P. XXX, 3/ A. Z., XXX XX I. D. P. XXX, 4/ Š. Z., bytom E. S., Y. XXX, XXX XX E., Č. X., 5/ Ž. Z., 6/ Y. Z., 7/ O. Z., žalovaní 5/ až 7/ ako neznámi vlastníci, zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, so sídlom Búdkova 36, 817 45 Bratislava, 8/ U. K., bytom F. XXX/XX, XXX XX Č., o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8 C 103/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. septembra 2017 sp. zn. 9 Co 223/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 2. marca 2016 č.k. 8 C 103/2013-197 zamietol žalobu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej 1/ a 8/ náhradu trov konania. Uviedol, že žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal právny titul, na základe ktorého by jeho právni predchodcovia mali byť vlastníckmi predmetných nehnuteľností priamo na základe právneho úkonu vykonaného do 31. decembra 1950, ani právny titul, na základe ktorého by boli oprávnenými držiteľmi predmetných nehnuteľností, čo aj v prípade nedodržania jeho formy, v spojení s ktorým by mohli predmetné nehnuteľnosti vydržať. Podľa súdu prvej inštancie je pravdou, že žalobca preukázal dlhodobú držbu nehnuteľnosti jeho rodičmi. Konštatoval, že si je vedomý, že Občiansky zákonník zaviedol inštitút vydržania, aj keď už nepodporoval slobodné nakladanie s nehnuteľnosťami, ale zostali rešpektované zápisy práv k nehnuteľnostiam podľa pozemkovej knihy. Dodal, že predmetné nehnuteľnosti príznačne zostali naďalej zapísané v spoluvlastníctve ďalších osôb včítane právnych predchodcov žalovaných. Na záver konštatoval, že pre nepreukázanie právneho titulu, na základe ktorého by rodičia žalobcu boli oprávnenými držiteľmi predmetných nehnuteľností, by uplatnenie právnych úvah bolo nadbytočné.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 21. septembra 2017 sp. zn. 9 Co 223/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej 1/ a 8/ trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že v prejednávanej veci bolo na žalobcovi, ktorý sa domáhal určenia vlastníckeho práva, aby preukázal splnenie podmienok pre vydržanie sporných nehnuteľností, a teda i titul, na základe ktorého vstúpil do držby, lebo iba v takomto prípade by bolo možné konštatovať, že držba je oprávnená tak, ako to má na mysli ustanovenie § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca túto skutočnosť podľa odvolacieho súdu nepreukázal, a preto stotožňujúc sa s dôvodmi súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že táto podmienka splnená v konaní nebola a žalobca nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním. Dodal, že pre posúdenie tejto otázky nie je rozhodujúce, či nehnuteľnosti mali byť darované v roku 1985 alebo v roku 1973 právnymi predchodcami žalobcu, lebo ani zo strany právnych predchodcov nebol preukázaný vstup do držby oprávnene na základe skutočností, ktoré tvrdil v priebehu prvoinštančného konania žalobca.

3. Žalobca podal voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu, že dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, nakoľko mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vádu vidí v tom, že odvolací súd sa nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré boli uvedené v odvolaní a rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, považuje za nezákonné a nesprávne, vydané z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Namieta, že už v konaní pred súdom prvej inštancie navrhoval obhliadku na mieste samom, ako aj výsluch svedkyne, avšak súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhované dôkazy. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za zmätočné a namieta aj porušenie princípu predvídateľnosti. Dodáva, že súdy sa nezaoberali vyjadrením zástupcu Slovenského pozemkového fondu. Podľa tvrdení žalobcu nie je dôkazným bremenom žalobcu, aby oprávnenosť faktickej držby preukazoval.

4. Žalovaný 3/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie považuje za nedôvodné. Žalovaná 8/ vo vyjadrení k dovolaniu žiadala dovolanie odmietnuť, nakoľko považuje rozhodnutie súdov za správne.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v

tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovacia činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17. Pokiaľ žalobca v dovolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

18. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

19. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

20. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že všeobecný súd (súd prvej inštancie a odvolací súd) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

21. Podľa presvedčenia odvolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku náležitosti v zmysle § 393 CSP a žalobca neopodstatnene namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v takomto prípade mohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Táto forma skráteného rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie.

23. Pokiaľ žalobca vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nevykonanie určitého dôkazu alebo nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Už podľa predchádzajúcej právnej úpravy najvyšší súd dospel k záveru, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá vadu

zmätočnosti. Taktiež dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností alebo nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (viď R 42/1993, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

24. Pokiaľ žalobca namieta skutočnosť, že nie je dôkazným bremenom žalobcu, aby oprávnenosť faktickej držby preukazoval, v podstate namieta omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Ak totiž súd svoje rozhodnutie založí na nesprávnom posúdení dôkazného bremena, ide o prípad nesprávneho právneho posúdenia veci, čo treba považovať za dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 432 CSP, ktorý sám osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Omyl súdu pri aplikácii práva môže mať vplyv na samotné rozhodnutie súdu vo veci samej. Dovolací súd zastáva názor, že odvolací súd sa neodklonil v otázke rozloženia dôkazného bremena od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V súvislosti s dôkaznou povinnosťou a dôkazným bremenom treba uviesť, že dobrá viera musí byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých je možné usudzovať, že presvedčenie držiteľa je opodstatnené. Takýmito okolnosťami sú spravidla okolnosti, ktoré sa týkajú právneho dôvodu nadobudnutia veci (práva), t. j. tzv. titulu uchopenia sa držby. Držiteľ musí byť teda v dobrej viere, že tu existuje taký právny dôvod (titul), ktorého právnym následkom podľa platného práva je nadobudnutie vlastníctva. Povinnosť tvrdiť a preukázať tieto okolnosti zaťažuje toho, kto tvrdí, že došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním (táto osoba má poznatky o tom, akým spôsobom a za akých okolností vstúpila do držby veci alebo práva). Dôkazné bremeno preukázať oprávnenosť držby má preto predovšetkým žalujúca strana. Vo vzťahu k tejto otázke odvolací súd nebol povinný zaoberať sa v dôvodoch rozsudku odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe tak. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu netrpí nedostatkom dôvodov výslovne uvedených v ustanovení § 393 ods. 3 CSP, ich absencia nemá za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

25. Pre prípad, že žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia právnych otázok súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017.

26. Na záver dovolací súd poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky, obsiahnuté v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014, ktoré sa síce týkalo právneho stavu existujúceho do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne a plne uplatniteľné aj po tomto dni. V zmysle tohto rozhodnutia „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“ (1 Cdo 28/2018, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 131/2017, 5 Cdo 151/2017, 7 Cdo 99/2017, 8 Cdo 200/2017).

27. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.